

Jeroen van Urk
Lid Gemeenteraad Hengelo en
communicatie-adviseur

DRUGSCULTUUR

Als vader probeer je je kinderen zo te begeleiden, dat ze alleen verslaafd raken aan het leven. Opdat de relatie met je bloedverwanten niet vergiftigd wordt door de één of andere drug. Helaas is dit niet elke opvoeder gegeven, en zijn er kinderen die geen opvoeder is gegeven. Als volksvertegenwoordiger sta je dan voor de afweging, of het de pretentie van de overheid kan zijn het volk tegen zichzelf in bescherming te nemen. Als dit een retorische vraag is, neigt het antwoord naar nee. Iets anders is, dat de overheid moet verhoeden dat we afglijden naar een door drugs overheerste cultuur. Met alle gevolgen van dien; van jattende junkies tot en met het bovendrijven van de onderwereld.

Zo beschouwd dient zich een paradox aan. Om een dergelijke maatschappelijke drugscultuur zo goed als mogelijk is nog te vermijden, is acceptatie van individuele drugscultuur verstandig. Normatief, laat staan paternalistisch beleid geeft de overheid minder kans de negatieve effecten van drugs op de openbare orde en veiligheid te minimaliseren. Het enkele feit van het gedoogbeleid rond softdrugs is een begin van dit bewustzijn. In Tilburg bereikte men kortelings al een hoger bewustzijnsniveau, nu het gedoogbeleid daar geformaliseerd is met een convenant tussen gemeente en coffeeshops.

Hoe moeilijk ook vanwege de mentale afstand tussen beiden: bestuurders zouden ook contact moeten hebben met junks. Om de vraag te beantwoorden hoe aan hun 'scoringsdrift' kan worden voldaan zónder dat zij aan de zijlijn van de samenleving voor overlast zorgen - en zódanig dat het criminele circuit buiten spel komt te staan. Misschien kan dat door het verstrekken van palfium, waar in Amsterdam aan gedacht wordt. Misschien willen zij liever ongeregistreerd heroïne bij een erkende stadsdealer kopen, voor een matige prijs. Waar we bij de verkoop soft zijn voor softdrugs en hard tegen harddrugs, is dan een nuancering op zijn plaats. De illegale handel van heroïne lijkt immers meer het probleem dan de verkoop en het gebruik ervan op zich. Een gereguleerd aanbod van harddrugs maakt bovendien de discussie over de status van een drug als XTC overbodig.

Al met al: drugsbeleid is gebaat bij begripsvorming. Begripsvorming is ook in dit verband een kwestie van ontmoeting, van communicatie tussen overheid en publiek. Wat dit betreft is het aardig, dat één van onze politieke leiders in de verkiezingstijd vertelde wel eens een stikkie te hebben gerookt. Hetgeen, P.S., niet noodzakelijkerwijs de reden is dat Van Mierlo zoveel zwevende kiezers trok. ■